

בש"פ 552/15 - מדינת ישראל נגד רמזי זיתון, נעים אל עיסאוי

בבית המשפט העליון

בש"פ 552/15

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז

העוררת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים:

1. רמזי זיתון
2. נעים אל עיסאוי

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט ע' מודריק) במ"ת 57612-12-14 מיום
22.1.2015

תאריך הישיבה:

ג' בשבט התשע"ה (23.1.2015)

בשם העוררת:

עו"ד דפנה שמול

בשם המשיבים:

עו"ד אורי בן נתן; עו"ד שוקרי אבו טביח;

עו"ד לי בן-חיים

החלטה

עמוד 1

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו (כבוד סגן הנשיא ע' מודריק) לשחרר את המשיבים בתנאי ערבות.
2. נגד המשיבים וארבעה אחרים הוגש כתב אישום בגין עסקה למכירת נשק צה"לי, המייחס למשיבים (נאשמים 5 ו-6 בכתב האישום) עבירה של רכישת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
על פי האישום השני בכתב האישום, שהוא המיוחס למשיבים, ביום 9.12.2014 קשרו נאשמים 3,1 ו-4 יחד עם חייל צה"ל וסוכן צבאי קשר לקבל לידיהם נשק צה"לי מסוג מיקרו תבור (להלן: הנשק) ולמכור אותו. הנאשמים 1 ו-2 פנו למשיבים ולאדם נוסף, שזהותו אינה ידועה, וקשרו קשר למכור להם את הנשק בתמורה ל-54,000 ₪. ביום 12.12.2014 הנאשם 1 קיבל לידיו את הנשק בחולון, ובהנחיית נאשם 2 נסע לבאר יעקב, שם בנוכחות הנאשם 2 והמשיבים העביר את הנשק לאחר וקיבל 54,000 ₪.
3. במקביל להגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה לעצור את כל הנאשמים בפרשה עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות, ביניהן דו"חות עיקוב והאזנות סתר, וכי קמה חזקת מסוכנות סטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים.
4. בתום הדיון ביום 19.1.2015 קבע בית המשפט המחוזי כי ישנן "ראיות נסיבתיות מחשידות מאוד" המלמדות על מעורבות המשיבים בעסקת הנשק. עוד נקבע שהגרסה שמסרו המשיבים, לאחר ששמרו תחילה על זכות השתיקה, "נראית בעייתית ומופרכת כמעט על פניה". יחד עם זאת קבע בית המשפט, כי קשה מאוד לקבוע את סוג המעורבות של המשיבים ומה חלקם בעסקה, ולפיכך סבר שיש מקום לנקוט בעניינם בחלופת מעצר מגבילה והדוקה. בית המשפט הורה לבא-כוח המשיבים להציע אפשרויות לחלופות מעצר, וציין שאין מקום לבקש את המלצות שירות המבחן.
- יצוין, שנאשמים 1-3 בכתב האישום הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה, ובית המשפט הורה על הכנת תסקיר מטעם שירות המבחן, והדיון בעניינם קבוע ליום 4.2.2015. באשר לנאשם 4 קבע בית המשפט כי יש ראיות לכאורה, ולכן הורה על הכנת תסקיר מעצר. הדיון בעניינו קבוע ליום 27.1.2015.
5. ביום 22.1.2015, לאחר בחינת המפקחים שהוצעו, הורה בית המשפט על שחרור המשיבים למעצר בית מלא בפיקוח לסירוגין של שישה מפקחים, שכל אחד יחתום על ערבות צד ג' בסך 50,000 ₪. כן הורה על ערבות עצמית של 50,000 ₪, ועל הפקדה במזומן של כל אחד מהמשיבים בסך 30,000 ₪. בנוסף, ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ והפקדת דרכון. לבקשת המדינה עיכב בית המשפט את החלטתו ב-24 שעות כדי לאפשר לה להגיש ערר על ההחלטה.
6. בערר שהגישה ובטיעוני באת כוחה בפני, טוענת המדינה כי הראיות נגד המשיבים עומדות במובהק ברף הראיות לכאורה, ואף מעבר לכך, וכי הראיות מבססות את המסקנה שהמשיבים היו שותפים מלאים ברכישת הנשק מהנאשמים האחרים ונטלו חלק פעיל ומשמעותי בעסקה. לטענתה, שגה בית המשפט קמא בקביעתו, לפיה בשל קושי לקבוע מה סוג ומידת המעורבות של המשיבים בעסקת הנשק יש מקום לנקוט בחלופת מעצר. כן נטען, כי מסוכנותם של המשיבים, השוללת חלופת מעצר, נובעת הן מחזקת המסוכנות הסטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק

המעצרים, שלא הופרכה כאן, כאשר לכך מצטרפות נסיבות מחמירות: סוג הנשק שנרכש - נשק צה"לי התקפי מסוג מיקרו תבור - קשרי המשיבים עם העולם העברייני, שתיקתם בחקירה ועברם הפלילי המכביד. לפיכך, לטענת המדינה, אין בחלופת המעצר כדי להשיג את מטרת המעצר ולאין את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים.

7. מנגד טען בא כוח המשיבים, כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית משפט קמא המצדיק התערבות. לצד טענות והשגות לגבי הראיות עליהן נסמכת התביעה, עמד על כך שאכן שכאשר יש אי בהירות לגבי מידת מעורבותו של נאשם בעבירה, הדבר עשוי להצדיק חלופת מעצר, שכן הדבר משליך על מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם (בש"פ 406/05 גור אריה נ' מדינת ישראל (1.2.2005), בש"פ 9457/03 אבוסמור נ' מדינת ישראל (27.10.2003)). כן נטען, כי אף שבערר לענין מעצר, שאלת המעצר נשקלת על ידי בית משפט שלערעור מחדש ובאופן עצמאי, עדיין נדרש טעם של ממש לביטול ההחלטה של בית משפט דלמטה (בש"פ 7542/03 מדינת ישראל נ' פלוני (22.8.2003), בש"פ 5501/04 מדינת ישראל נ' צרפתי (11.6.2004)).

דיון והכרעה

8. לאחר שמיעת טענות הצדדים בפני, ולאחר עיון בפרוטוקול ובהחלטת בית משפט קמא, בערר המדינה ובחומר הראיות, הגעתי לכלל מסקנה שדין הערר להתקבל.

9. בית המשפט קמא קבע כאמור, כי קיימות ראיות לכאורה בעניינם של המשיבים למעורבותם בעסקת הנשק, אלא שהוא סבר כי קשה לקבוע את סוג המעורבות של המשיבים וחלקם בעסקה, ולפיכך סבר שיש מקום לנקוט בעניינם בחלופת מעצר.

עיינתי כאמור בחומר הראיות, ונחה דעתי שאכן ראיות התביעה נגד המשיבים עומדות ברף הנדרש בשלב זה של ראיות לכאורה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). אזכיר את עיקרי הדברים בתמצית: נאשם 2, שהמתין לרוכשים

במקום סמוך למקום בו היה הנאשם 1 עם הנשק, נשמע בהאזנות סתר משוחח עם המשיב 1 ומכוון אותו כיצד להגיע למקום, ולאחר מכן נשמע מנחה את הנאשם 1 להניח את הנשק ברכב בו נצפו המשיבים. בהמשך לכך, נצפה נאשם 2 משוחח עם המשיבים עם הגיעם למקום ברכב בו נסעו. לאחר מכן נצפה נאשם 1 מכניס את הנשק לרכב הנוסף שנסע והגיע למקום יחד עם רכב המשיבים. גרסתם הכבושה של המשיבים - שניתנה לאחר שבחקירותיהם הראשונות שמרו על זכות השתיקה - ולפיה הגיעו למקום במהלך נסיעה לאכול שווארמה ואז התחרטו והחליטו להסתובב ולנסוע למקום אחר, אין בה כדי לספק הסבר סביר, בלשון המעטה, וכלשון בית משפט קמא: "נראית בעייתית ומופרכת כמעט על פניה".

10. אשר ליסוד המסוכנות, כאמור קיימת בענייננו חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים.

הלכה פסוקה היא כי בעבירות הקשורות בסחר בנשק "נשקפת מן המבצעים סכנה המצדיקה מעצר עד לתום ההליכים, ואך במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה" (בש"פ 922/01 עיראקי נ'

מדינת ישראל (18.2.2001), בש"פ 708/12 צעלוק נ' מדינת ישראל (30.1.2012).

בענייננו לא הופרכה חזקת המסוכנות הסטטוטורית וגם לא נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מהלכות בית משפט זה לענין מעצר עד תום ההליכים בעבירות סחר בנשק; אדרבא, ניתן להצביע בענייננו דווקא על נסיבות לחומרה. המדובר בנשק צה"לי מסוג מיקרו תבור, שהוא נשק אוטומטי מתקדם, וממילא גם מסוכן, בו מצוידיים לוחמי יחידות מובחרות בצה"ל. לכך יש להוסיף את עברם הפלילי המכביד של שני המשיבים בעבירות סחר בסמים, עבירות רכוש ועבירות אלימות, כאשר למשיב 1 יש הרשעה גם בעבירות של השמדת ראיות ושיבוש מהלכי משפט. בנסיבות אלה לא ניתן לומר כי בחלופת המעצר שקבע בית משפט קמא יש כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים לביטחון הציבור.

11. אשר על כן, הערר מתקבל והחלטת בית משפט קמא מבוטלת בזה. המשיבים יוותרו אפוא במעצר עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, ג' בשבט התשע"ה (23.1.2015).

ש ו פ ט